

Wlong: Da jeg kjender Regjeringens Ønske: at faae Finantsloven ud inden den 1ste April og Medlemmernes Ønske: at Samlingen nu maa blive sluttet, har det ikke kunnet falde mig ind at modsætte mig Finantslovens extraordinære Behandling. Mod at vedtage den, som den foreligger, kan der jo heller ikke gjøres nogen Indvending, efter at Folkethinget har troet at burde forkaøste det fra dette Thing oversendte Lovforslag om et Lønningsstillæg, men at det har forkastet dette Lovforslag kan jeg ikke Andet end finde i høieste Maade beklageligt. Jeg tror, at Landstthinget ved det hele Maade, hvorpaa det behørglede faavel Finantsloven som navnlig dette Spørgsmaal, har viist sin gode Villie til at komme overens med det andet Thing, fornemmelig derved, at vi, uagtet vi ingenlunde kunde være tilfredse med det bevilgede Lønningsstillæg, dog vedtog Folkethingets egen Affattelse af denne Bestemmelse ganske uforandret. Jeg maa saaledes fralægge Landstthinget ethvert Ansvar for, at de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænd i Nar ikke komme til at nyde dette Tillæg, og skal slutte med at udtale det Ønske, at man i den følgende Samling maa blive enig om et midlertidigt Lønningsstillæg, som saar tilbagevirkende Kraft for indværende Finantsaar. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Finantslovsforslag til uforandret Vedtagelse.

Fischer: Det var netop et lignende Ønske, jeg vilde udtale, og jeg skal derfor henholde mig til, hvad det ærede Medlem yttrede i Slutningen af sit Foredrag, hvortil jeg vil knytte det Haab, at Regjeringen vil forberede Sagen i Tide, saaledes at den kan foreligge fuldt bekyt strax, naar Rigsdagen træder sammen til Oktober. Jeg tror heller ikke, det vil have den allerringeste Bankelighed efter de Udtalelser, der fra alle Sider ere fremkomne, at indbekomme de billige Forventninger, der kunde næres af alle Vedkommende, derved nemlig, at man giver Loven tilbagevirkende Kraft. Derved vil man være i Stand til at høde, ikke blot med Hensyn til Lønningssatserne men ogsaa med Hensyn til Invalideforsørgelsen, paa den Trang, som unegtelig er tilstede, og som er anerkjendt fra alle Sider. Jaee altsaa Embeds- og Bestillingsmændene paa Grund af forskjellige Omstændigheder ikke nu et Tillæg, som jeg tror de havde et retferdigt Krav paa at vente, saa vil jeg haabe, at de ikke skulle komme til at vente forgjæves, naar vi atter komme sammen, og der vil da ved den Leilighed kunne blive Spørgsmaal om, hvorvidt den Affattelse, man nu til Slutning var bleven enig om, bør fastholdes, eller om man ikke bør gaa videre, baade sætte Grændsen, indenfor hvilken Tillæget bør gives, høiere, og give det til Alle af den Sum, med Hensyn til hvilken man overhovedet maatte bestemme sig til at give Tillæg; dog det vil jo være Fremtiden forbeholdt at overveie dette.

Finantsministeren: Jeg skal med Hensyn til den Sag, som de 2 sidste ærede Talere have omtalt, kun tilføie, at jeg tør forudsætte som givet, at man ikke vil vente, at Indholdet af et Regjeringsforslag i denne Sag, skulde indskrænke sig til det Forslag, som under de særegne Omstændigheder blev vedtaget her i Thinget og forkastet i Folkethinget. Jeg tør forudsætte, at det vilde være en stor Støffelse for det hele Thing, dersom der fremkom et Regjeringsforslag, som svarede dertil. I Ørigt skal jeg sige, at jeg finder den Tanke naturlig, at et saadant Forhøielseforslag, som maatte blive vedtaget, kom til at virke fra 1ste April 1874. Det var jo allerede i sidste Samling ikke uden Exempel, at Lønningsstillæg have faaet en saadan, som man i Korthed kan kalde det, tilbagevirkende Kraft. Det var rigtignok kun Tilfældet paa et nærværende Omraade, men der vedtoges dog nogle Love, som fik tilbagevirkende Kraft nemlig for den sidste Fjerdedel af det løbende Nar, medens de efter almindelige Regler først vilde komme til at gjælde for det kommende Finantsaar. Med Hensyn til det foreliggende Finantslovsforslag vilde de ærede Medlemmer vistnok, hvor kort Tiden end har været, have bemærket den Forandring, der er foregaaet, nemlig Udskydelsen af extraordinære Medhjælpssummer Nr. 2. De ordinære Medhjælpssummer ere de, der staa opførte i Genhold til Loven, de extraordinære Medhjælpssummer Nr. 1 kom ind ifjor, og de extraordinære Medhjælpssummer Nr. 2 kom ind i Genhold til Forslaget om denne lille Lønningsforhøielse. Da denne er bleven forkastet, kunde jeg konsekvent efter den uadskillige Forbindelse, jeg maatte mene der var mellem Medhjælpssummerne Nr. 2 og det Lovforslag, der blev forkastet, ikke modsætte mig et Forslag om, at disse extraordinære Medhjælpssummer Nr. 2 gif ud.

N. Masnussen: Det er nu desværre sket, hvad flere ærede Medlemmer foruden mig selv ved Sagens forrige Behandling udtalte, at vi frygtede for, at Enden vilde blive, det nemlig, at der Ingen var, som fik Noget; det er nu sikkert, at det er Tilfældet. Jeg har endnu ikke hørt, at Folkethinget har paataget sig Skylden derfor, og jeg antager fremdeles, at der vil blive forskellige Meninger om, hvem der har Skylden, og jeg er aldeles overbevist om, at det ærede Landstthing heller ikke vil slippe for at faae Skyld derfor. Smidertid kunde der jo ligesaa godt hødes paa denne Foranstaltning nu som til Efteraaret, naar der ellers var Enighed fra alle Sider. Der er jo i Folkethinget sket meget stærke Opfordringer og meget stærke Hentydninger om, at Folkethinget for sit Vedkommende ligesom tidligere vilde være villigt til at bevilge Tillæget, naar det maatte komme til at staa paa Finantsloven. Landstthinget kan efter min Mening ligesaa godt gaa ind derpaa nu, som det forhaabentlig